

Sygnatura akt II Ns 2947/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S. (1)

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku W. D.

z udziałem M. S. i A. S. (2)

o stwierdzenie nabycia spadku po K. D.

postanawia

1. umorzyć postępowanie w sprawie;
2. oddalić wniosek M. S. o zasądzenie kosztów postępowania od W. D..

Sygnatura akt II Ns 1772/15

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 24 lipca 2015 roku W. D., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata wniósł o stwierdzenie nabycia spadku po K. D. zmarłej w dniu 14 czerwca 2015 roku w T., ostatnio zamieszkałej w Ł., na podstawie testamentu własnoręcznego spadkodawczyni z dnia 18 sierpnia 2011 roku. W uzasadnieniu wniosku wyjaśnił, że spadkodawczyni spośród spadkobierców ustawowych pozostawiła syna (wnioskodawcę) i córkę M. S. (uczestniczkę postępowania).

(wniosek k. 3, pełnomocnictwo k. 16, testament w aktach testamentowych)

W piśmie z dnia 24 września 2015 roku uczestniczka M. S., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata przyłączyła się do wniosku co do zasady, przy czym wносиła o stwierdzenie nabycia spadku po K. D. na podstawie testamentu notarialnego spadkodawczyni z dnia 14 listopada 1994 roku na rzecz A. S. (2). W uzasadnieniu pisma kwestionowała istnienie testamentu własnoręcznego

(pismo k. 17-18, pełnomocnictwo k. 19, testament w aktach testamentowych)

Na rozprawie w dniu 31 maja 2016 roku pełnomocnik wnioskodawcy oświadczył, że cofa wniosek w niniejszej sprawie. Pełnomocnik uczestniczki M. S. oświadczył, że wyraża zgodę na cofnięcie wniosku, wnosząc o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych od wnioskodawcy. Uczestnik A. S. (2) oświadczył, że nie sprzeciwia się cofnięciu wniosku.

(protokół rozprawy k. 111)

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 512 § 1 KPC po rozpoczęciu posiedzenia, albo po złożeniu przez któregokolwiek z uczestników oświadczenia na piśmie cofnięcie wniosku jest skuteczne, jeżeli inni uczestnicy nie sprzeciwiają się temu w terminie wyznaczonym.

Mając powyższe na uwadze, oraz wobec skutecznego cofnięcia wniosku, Sąd postanowił jak w pkt 1 sentencji na podstawie art. 355 § 1 KPC w związku z art. 13 § 2 KPC.

Zgodnie z art. 108 kpc w każdym orzeczeniu kończącym postępowanie sądowe sąd ma obowiązek orzec o tym, kto ponosi koszty postępowania. Na koszty postępowania podlegające rozliczeniu w orzeczeniu kończącym postępowanie składają się w szczególności: opłaty sądowe, opłaty kancelaryjne, wydatki (np. na wynagrodzenie biegłych sądowych), opłaty za czynności adwokatów lub radców prawnych. Zasady ponoszenia kosztów postępowania w procesie różnią się od zasad ponoszenia kosztów postępowania w postępowaniu nieprocesowym. W postępowaniu nieprocesowym, co do zasady, każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie (art. 520 § 1 kpc). Wyjątek od tej zasady stanowi jedynie sytuacja, w której uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może wówczas stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości; to samo dotyczy zwrotu kosztów postępowania wyłożonych przez uczestników (art. 520 § 2 kpc). Jeżeli zaś interesy uczestników są sprzeczne, sąd może włożyć na uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika, przy czym regułę tę stosuje się odpowiednio, jeżeli uczestnik postępował niesumiennie lub oczywiście niewłaściwie (art. 520 § 3 kpc).

W rozpoznawanej sprawie nie zachodzą przesłanki uzasadniające odejście od zasady ustanowionej w art. 520 § 1 kpc.

Włożenie obowiązku zwrotu kosztów na jednego uczestnika postępowania nieprocesowego winno mieć miejsce wtedy, kiedy odpowiada to względem słuszności i spełnione zostają przesłanki przewidziane w art. 520 § 2 in fine k.p.c. Czynności dokonane przez uczestniczkę w niniejszej sprawie – podjęte zostały przede wszystkim w jej interesie. Brak podstaw do zasądzenia co do zasady kosztów postępowania od wnioskodawcy zachodzi także dlatego, że interesy uczestników postępowania nie były sprzeczne. Jedyne odstępstwo od zasady, iż każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie dotyczyć mogło wydatków sądowych związanych z ogłoszeniami prasowymi, do których jednak nie musiało dojść w niniejszej sprawie.

Zgodnie zaś z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 1999 r. III CKN 497/98 „Uznanie przez sąd w postępowaniu nieprocesowym, że wniosek uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania nie uzasadnia odstąpienia od reguły określonej w art. 520 § 1 k.p.c., powoduje oddalenie tego wniosku.”

Dlatego też, z powyższych względów orzeczono, jak w pkt 2 sentencji.